

Sygn. akt II K 780/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 czerwca 2019 r.

Sąd Rejonowy Gdańsk - Południe w Gdańsku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący SSR Magdalena Czaplińska

Protokolant Józef Wierzbicki

przy udziale Prokuratora Mariusza Skwierawskiego

po rozpoznaniu w dniach 21.12.2018 r., 14.03.2018 r., 22.03.2018 r., 21.05.2018 r., 20.06.2018 r., 08.08.2018 r., 22.05.2019 r., 12.06.2019 r. sprawy:

1. **J. R.**, ur. (...) w G.,

syna G. i B. z domu K.

oskarżonego o to, że:

XI. w dniu 05.12.2012 r. w G. udzielił S. O. jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 50,00 zł oraz 100,00 zł dla innej osoby o imieniu M. w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XII. w dniu 30.04.2013 r. w G. udzielił S. O. jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 50,00 zł w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XIII. nie wcześniej niż w dniu 02.05.2013 r. w G. udzielił S. O. jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 50,00 zł w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

2. **K. R.**, ur. (...) w G.,

syna J. i D. z domu B.

oskarżonego o to, że;

XIV. w dniu 27.09.2012 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 5,00 zł (doładowanie telefonu do rozmów) w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XV. nie wcześniej niż w dniu 30.10.2012 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 50,00 zł w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XVI. nie wcześniej niż w dniu 13.11.2012 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 100,00 zł oraz 50,00 zł dla innej osoby o imieniu Z. w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XVII. nie wcześniej niż w dniu 15.11.2012 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej obietnicę korzyści majątkowej w kwocie nie mniejszej niż 50,00 zł oraz udzielił korzyści majątkowej w formie doładowania telefonu za kwotę nie mniejszą niż 5,00 zł w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XVIII. nie wcześniej niż w dniu 12.01.2013 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 50,00 zł w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

3. **A. R.**, ur. (...) w G.,

syna J. i D. z domu B.

oskarżonego o to, że:

XIX. w dniu 07.01.2013 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 5,00 zł (doładowanie telefonu do rozmów) w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XX. w dniu 09.02.2013 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej korzyść majątkową w postaci pieniędzy w kwocie 50,00 zł w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XXI. nie wcześniej niż w dniu 11.02.2013 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie 50,00 zł w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XXII. w dniu 12.05.2013 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie łącznej 100,00 zł (do podziału z inną osobą) w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.;

XXIII. w dniu 16.05.2013 r. w G. udzielił R. G. (1) jako funkcjonariuszowi (...) Ochrony (...) w związku z pełnieniem funkcji publicznej obietnicę korzyści majątkowej w postaci pieniędzy w kwocie nie mniejszej niż 200,00 zł w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia postaci elementów metalowych, wynikającego z ustawy z dnia 28.03.2003 r. o transporcie kolejowym,

tj. o przestępstwo z art. 229 § 1 k. k.

przy zastosowaniu art. 4 § 1 k. k.

I. oskarżonego **J. R.** uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach XI. – XIII. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że udzielał on S. O. korzyści majątkowych i ich obietnicy za naruszenie przepisów prawa oraz z tym ustaleniem, że czyny te stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 229 § 1 i 3 k. k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

II. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k. k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k. k. wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego **J. R.** warunkowo zawiesza na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

III. oskarżonego **K. R.** uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach XIV. – XVIII. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że udzielał on R. G. (1) korzyści majątkowych i ich obietnicy za naruszenie przepisów prawa, z tym ustaleniem, że czynów tych dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 23 listopada 2009 roku do 5 października 2010 roku części kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Południe w Gdańsku z dnia 4 listopada 2008 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 338/08 za przestępstwa z art. 279 § 1 k. k. oraz z tym ustaleniem, że czyny te stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 229 § 1 i 3 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

IV. oskarżonego **A. R.** uznaje za winnego popełnienia czynów zarzucanych mu w punktach XIX. – XXIII. aktu oskarżenia, z tym ustaleniem, że udzielał on R. G. (1) i S. O. korzyści majątkowych i ich obietnicy za naruszenie przepisów prawa, z tym ustaleniem, że czynów tych dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 20 czerwca 2005 roku do 6 czerwca 2008 roku części kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 stycznia 2007 roku w sprawie o sygnaturze akt IV K 344/05 m. in. za przestępstwo z art. 280 § 2 k. k. oraz z tym ustaleniem, że czyny te stanowią ciąg przestępstw opisany w art. 91 § 1 k. k., każdy z tych czynów kwalifikuje z art. 229 § 1 i 3 k. k. w zw. z art. 64 § 1 k. k. i za to na podstawie art. 229 § 3 k. k. w zw. z art. 33 § 1, 2 i 3 k. k. w zw. z art. 91 § 1 k. k. skazuje go na karę 1 (jednego) roku i 2 (dwóch) miesięcy pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 200 (dwustu) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) złotych każda;

V. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonej kary grzywny zalicza oskarżonemu **J. R.** okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 5 czerwca 2013 roku do dnia 6 czerwca 2013 roku, to jest kres dwóch dni, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm stawkom dziennym grzywny;

VI. na podstawie art. 63 § 1 i 5 k. k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zalicza oskarżonym **K. R. i A. R.** po jednym dniu rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 11 grudnia 2013 roku, przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

VII. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 3, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonego **J. R.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwocie 1.059,43 złotych, w tym wymierza mu opłatę w kwocie 780 złotych;

VIII. na podstawie art. 626 § 1 k. p. k., art. 627 k. p. k. oraz art. 1, art. 2 ust. 1 pkt 4, art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz. U. z 1983 r., nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądza od oskarżonych **K. R. i A. R.** na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w kwotach po 1.379,43 złotych, w tym wymierza im opłaty w kwotach po 1.100 złotych.

Sygn. akt II K 780/17

Wobec złożenia wniosków o sporządzenie uzasadnienia wyroku wyłącznie przez obrońców oskarżonych K. R. i A. R., Sąd ograniczył zakres uzasadnienia do części wyroku dotyczących tych oskarżonych.

UZASADNIENIE

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

S. O. od 1989 roku pracował w Służbie Ochrony Kolei w G.. Około roku 2005-2006, w związku z wykonywanymi czynnościami służbowymi, zatrzymał na kradzieży złomy na terenach kolejowych J. R.. Od tego momentu S. O. utrzymywał kontakt z J. R.. W nieustalonym czasie S. O. poznał również synów J. K. (1) R. oraz A. R. – pseudonim Bary. Na początku grudnia 2012 roku J. R. dał swój numer telefonu S. O.. Był to numer telefonu komórkowego (513 720 995), z którego to J. R. dzwonił do S. O. celem dowiedzenia się, gdzie w danym czasie znajduje się patrol funkcjonariuszy SOK-u. Informacje te pozwalały J. R. oraz jego synom na kradzież złomu z terenów kolejowych oraz wagonów bez jakichkolwiek świadków. W nieustalonym okresie czasu, jednak nie później niż 27 września 2012 roku, A. R. oraz K. R. uzyskali kontakt do funkcjonariusza Służby Ochrony Kolei – R. G. (1). Kontakt telefoniczny między wymienionymi pozwalał K. oraz A. R. ustalać, w jakim czasie oraz w jakim miejscu na terenie G. będą przejeżdżały lub stały wagony kolejowe zawierające złom metalowy. W zamian za przekazanie tych informacji A. R. oraz K. R. udzielali S. O. oraz R. G. (1) korzyści majątkowych w postaci pieniędzy lub kodów doładowań do kart pre-paid telefonii komórkowej, a także obietnic udzielenia tych korzyści.

Dnia 27 września 2012 roku K. R. udzielił R. G. (1) korzyści w postaci doładowania w kwocie 5 zł do karty telefonicznej pre-paid w zamian za odstąpienie od obowiązku ochrony mienia w formie złomu metalowego. K. R. po odbyciu rozmowy telefonicznej z R. G. (1), w której mężczyźni omówili sytuację związaną z obecnością funkcjonariuszy SOK na terenach kolei państwowych, posługując się numerem (...) przesłał na numer telefonu R. G. (1) - 662 324 089 kod doładowania na kwotę 5 złotych.

Kolejno dnia 30 października 2012 roku K. R. przekazał R. G. (1) pieniądze w kwocie 50 zł w zamian za odstąpienie od czynności ochrony złomu metalowego. R. G. (1) ustalił z J. R. użytkującym numer (...), iż pieniądze dla niego oraz osoby o imieniu Z., J. R. przekaże za pośrednictwem K. R.. Następnie w rozmowie telefonicznej z K. R. (690 138 022) R. G. (1) ustalił, iż K. R. faktycznie posiada przekazane mu przez ojca 50 złotych. Pieniądze te zostały R. G. (1) przekazane przez K. R..

Ponownie, dnia 13 listopada 2012 roku K. R. przekazał R. G. (1) pieniądze w kwocie 150 złotych za odstąpienie od czynności służbowych, przy czym kwota 50 złotych miała zostać przekazana osobie o imieniu Z.. Ustalenia w tej kwestii zostały zaś dokonane dnia 13 listopada 2012 roku między wymienionymi za pośrednictwem wiadomości tekstowych

przesłanych między numerami (...) (K. R.) oraz 662 324 089 (R. G. (1)). Następnie K. R. przekazał R. G. (1) kwotę 150 zł, z czego 50 zł R. G. (1) udzielił osobie o imieniu Z..

Dnia 15 listopada 2012 r. K. R. obiecał udzielić R. G. (1) korzyść w postaci 50 złotych gotówką i jednocześnie przekazał mu kod doładowania do karty pre-paid telefonii komórkowej o wartości 5 złotych za umożliwienie zaboru złomu metalowego z terenu kolei. W rozmowie prowadzonej za pośrednictwem wiadomości tekstowych sms K. R. wskazał, iż dokona przelewu na rzecz R. G. (1) umówionej kwoty pieniężnej. Do jej przekazania jednak nie doszło. R. G. (1) otrzymał natomiast na numer (...) kwotę doładowania w wysokości 5 złotych.

Dnia 12 stycznia 2013 roku K. R. obiecał z kolei przekazać R. G. (1) kwotę 50 złotych za odstąpienie od czynności ochrony mienia. Mężczyźni przeprowadzili rozmowę na ten temat, wymieniając wiadomości tekstowe między użytkowymi numerami telefonów (502 956 153 – K. R., 514 345 390 R. G. (1)). Do przekazania tej kwoty R. G. (1) przez K. R. jednak nie doszło.

Dnia 7 stycznia 2013 roku A. R. przekazał R. G. (1) kod doładowania do karty pre-paid telefonii komórkowej o wartości 5 złotych w zamian za odstąpienie od czynności służbowych ochrony mienia. A. R. w rozmowie z R. G. (1) za pośrednictwem wiadomości SMS przekazał mu kod doładowania, wysyłając jego numer z użytkowanego przez siebie numeru – 500 574 688 na numer R. G. (1) – 514 345 390, po wskazaniu przez wymienionego, iż takie doładowanie bardzo by mu się przydało.

Ponownie dnia 9 lutego 2013 roku w tym samym celu A. R. przekazał R. G. (1) pieniądze w kwocie 50 złotych. Po przeprowadzeniu rozmowy telefonicznej z A. R. (506 811 622), R. G. (1) udał się na dworzec kolejowy, gdzie podszedł do czerwonego samochodu dostawczego użytkowanego przez A. R.. Wówczas do R. G. (1) zbliżył się nieznanemu mu mężczyzna i po zapytaniu „R.?” , przekazał mu kwotę 50 złotych od A. R..

Obietnicę udzielenia korzyści w tej samej postaci A. R. udzielił R. G. (1) również w nieustalonym dniu, nie później jednak niż dnia 11 lutego 2013 r. Za pośrednictwem wiadomości sms A. R. poinformował R. G. (1), iż da mu kwotę 50 zł. Do faktycznego udzielenia tej kwoty R. G. (1) jednak nie doszło.

Kolejno, dnia 12 maja 2013 roku A. R. w zamian za odstąpienie od czynności ochrony złomu metalowego obiecał S. O. pieniądze w kwocie 100 złotych, które miały zostać podzielone między jego a inną osobę. Ustaleń w tym zakresie A. R. dokonał ze S. O. w rozmowie telefonicznej, zainicjowanej przez S. O.. Wówczas to A. R. wskazał, iż ma dla S. O. 100 złotych, które miał mu przywieźć, aby mógł je podzielić między siebie i swojego kolegę. Do przekazania tej kwoty jednak nie doszło.

Obietnicy przekazania pieniędzy w kwocie 200 złotych A. R. udzielił S. O. również dnia 16 maja 2015 roku. Wówczas ponownie w rozmowie telefonicznej zainicjowanej przez S. O., A. R. (516 271 906) wskazał, iż przekaże mężczyźnie 100 złotych na jego następnej zmianie. Kwota 200 złotych wynikała zaś z obecności również innego mężczyzny. Do przekazania tej kwoty jednakże nie doszło.

Dowody : częściowo wyjaśnienia S. O., k. 12-15, 20-23, 27-32, 54-59, 77-80, 85-88, 94-98, 113-117, częściowo zeznania świadka S. O., k. 257-258v, częściowo wyjaśnienia R. G. (1) 43-44, 60-64, 73-76, 99-107, 144-148, zeznania świadka R. G. (1), k. 239-241, 256v-257, zeznania świadka W. B., k. 1043-1044 (II K 1082/14), 236-237, zeznania świadka P. B., k. 1045-1046 (II K 1082/14), 237-238, zeznania świadka R. K., k. 1075-1076, 1264 (II K 1082/14), 238-239, zeznania świadka M. P., k. 1077-1078, 1265 (II K 1082/14), 244, zeznania świadka J. K. (2), k. 1113-1114, 1249-1251 (II K 1082/14), 245-246, zeznania świadka M. O., k. 1148-1149 (II K 1082/14), k. 262v, zeznania świadka Z. C., k. 1151-1152 (II K 1082/14), 262v-263, -zeznania świadka K. S., k. 1153-1154 (II K 1082/14), 263-263v, zeznania świadka M. F., k. 1156-1157 (II K 1082/14), 263v, zeznania świadka M. D., k. 1112 (II K 1082/14), 279v, zeznania świadka R. M., k. 3-10, 29-31, 1116-1117, 1325-1327 (II K 1082/14), 280;

z akt sprawy II K 1082/14: protokół oględzin akt dochodzenia, k. 19-20, 21-22, 23-24, 25-26, 27-28, protokół oględzin płyty DVD z nagraniami rozmów R. G. (1), k. 38-47, 48-78, protokół oględzin płyty DVD z zapisem rozmów

telefonicznych, k. 79-114, pismo z (...) S.A., k. 249-349, protokół oględzin płyty DVD z zapisem rozmów R. G. (1), k. 356-365, protokół odczytania zapisów na płycie DVD, k. 580-648, 649-679, 680-796, 797-808-raport z analizy połączeń telefonicznych, k. 810-817, pismo z (...) S.A., k. 1002-1038

Przesłuchany w charakterze podejrzanego w toku postępowania o sygn. akt II K 1082/14 A. R. nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów. Podejrzanym wyjaśnił, iż nigdy nie udzielił korzyści majątkowej R. G. (1).

Vide: wyjaśnienia oskarżonego A. R. - k. 47

Po przedstawieniu podejrzanemu dnia 18 lutego 2014 roku postanowienia o uzupełnieniu postanowienia o przedstawieniu zarzutów A. R. ponownie nie przyznał się do ich popełnienia.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego A. R. - k. 89-93

Kolejno, po przedstawieniu A. R. postanowienia z dnia 11 kwietnia 2014 roku o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów, podejrzanym nie przyznał się do popełnienia zarzucanych mu czynów i odmówił składania wyjaśnień.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego A. R. - k. 118-122

K. R. przesłuchany w charakterze podejrzanego w postępowaniu o sygn. II K 1082/14 nie przyznał się do popełnienia przestępstw objętych zarzutami aktu oskarżenia. K. R. odmówił także składania wyjaśnień oraz odpowiedzi na pytania.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego K. R. - k. 49-53

Po przedstawieniu K. R. dnia 16 kwietnia 2014 roku postanowienia o zmianie postanowienia o przedstawieniu zarzutów podejrzanym ponownie nie przyznał się do popełnienia wskazanych w postanowieniu przestępstw.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego K. R. - k. 129-133

Oskarżony K. R. przesłuchany przed Sądem nie przyznał się do popełnienia czynów objętych aktem oskarżenia. Oskarżony wyjaśnił, iż nie wręczał żadnych pieniędzy R. G. (1) za odstąpienie od czynności ochrony mienia, nie doładował mu telefonu komórkowego ani nie utrzymywał z nim kontaktów telefonicznych. Dodatkowo K. R. zaprzeczył, by użytkował numer komórkowy 502 956 153.

Vide: wyjaśnienia oskarżonego K. R. - k. 210-211

Oskarżony A. R. był uprzednio dwukrotnie karany, w tym wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. IV K 344/05, m. in. za przestępstwo z art. 280 § 2 k. k.

Dowód: dane o karalności, k. 311-320,

informacja o pobytach i orzeczeniach, k.346

odpis wyroku z dnia 30 stycznia 2007 r. sygn. IV K 344/05, k. 1061-1065 (II K 1082/14)

Oskarżony K. R. był karany trzykrotnie, w tym wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 4 listopada 2008 r., sygn. II K 338/08 za przestępstwo z art. 279 § 1 k. k.

Dowód: dane o karalności, k. 321-323,

informacja o pobytach i orzeczeniach, k. 350-351,

odpis wyroku z dnia 4 listopada 2008 r. sygn. II K 338/08, k. 364

Sąd zważył, co następuje:

Zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje bez żadnych wątpliwości, iż oskarżeni K. R. oraz A. R. dopuścili się popełnienia zarzucanych im przestępstw.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zeznań świadków R. G. (1) i S. O. w zakresie, w jakim Sąd uznał ich relacje za wiarygodne. Kluczowe znaczenie miały również nagrania rozmów telefonicznych prowadzonych między oskarżonymi a R. G. (1) i S. O. oraz sporządzone na ich podstawie stenogramy. O sprawstwie i winie oskarżonych, w ocenie Sądu, świadczą również zeznania świadków pośrednich (o czym niżej), a dla ustalenia pełnego zakresu kryminalnego czynu niezbędne okazały się także ustalenia dokonane na podstawie ujawnionych w toku rozprawy dokumentów w postaci protokołu oględzin rzeczy, opinii sądowo – psychiatrycznej, danych o karalności, odpisów wyroków. Nie budzą one bowiem żadnych wątpliwości co do rzetelności i autentyczności zgromadzonych w nich informacji. Nadto zostały sporządzone przez uprawnione do tego osoby, przy zachowaniu wymogów przewidzianych w obowiązujących przepisach prawa. Podkreślić również należy, że żadna ze stron nie kwestionowała w toku postępowania prawdziwości ani wiarygodności żadnego z dokumentów ujawnionych w toku rozprawy.

W ocenie Sądu, wymienione wyżej dowody łączą się w spójną i logiczną całość, pozwalając ustalić stan faktyczny w niniejszej sprawie.

Kluczowe znaczenie dla ustaleń dotyczących stanu faktycznego, jak zostało już wskazane powyżej, miały zeznania świadków R. G. (1) oraz S. O. złożone w toku niniejszego postępowania przed Sądem, jak i ich wyjaśnienia złożone w charakterze oskarżonych w postępowaniu o sygnaturze II K 1082/14.

Sąd nie dał wiary relacji R. G. (1) złożonej w toku postępowania o sygnaturze II K 1082/14, w zakresie, w jakim wskazał on, iż został on zmuszony do przyjmowania korzyści majątkowych w zamian za odstąpienie od czynności służbowych znajdujących się w jego kompetencjach jako funkcjonariusza Służby Ochrony Kolei. Za niewiarygodne Sąd uznał też te wyjaśnienia, w których R. G. twierdził, iż dostawał od K. R. oraz A. R. telefony z groźbami i tym sposobem wymienieni wymuszali na nim informacje o transportach kolejowych oraz pełnionych przez funkcjonariuszy SOK służbach. Za wiarygodne zostały zaś uznane te relacje, w których R. G. (1) podał, iż miał „nie widzieć” kradzieży dokonywanych przez oskarżonych i nie przebywać w tym czasie w miejscach zaboru przez nich złomu metalowego. Jako wiarygodne Sąd ocenił te wyjaśnienia R. G. (1), w których przyznał się on do otrzymywania od A. i K. R. pieniędzy i doładowań do karty telefonicznej typu pre-paid. Na przymiot prawdziwości zasługują również wyjaśnienia R. G. (1) w zakresie, w jakim - po odsłuchaniu przedstawionych mu nagrań rozmów telefonicznych odbytych z K. R. oraz A. R. - wskazał on, kiedy i w jakiej postaci otrzymał od nich korzyści majątkowe. Na pełną wiarygodność zasługują także zeznania świadka złożone przed Sądem w sprawie o sygnaturze II 780/17, w których świadek wskazał wprost, iż otrzymywał od oskarżonych pieniądze w zamian za odstępowanie od zabezpieczania złomu wyniesionego z terenów kolejowych. Zeznania świadka w zakresie, w jakim zostały uznane za rzetelne, są bowiem konsekwentne i spójne, a ponadto korelują z zgromadzonymi w trakcie postępowania nagraniami z rozmów telefonicznych prowadzonych między R. G. (1) a K. R. i A. R.. Na ich podstawie bez wątpliwości przyjąć można, iż K. R. oraz A. R. niejednokrotnie obiecywali i przekazywali R. G. korzyści majątkowe w postaci pieniędzy oraz doładowań do karty telefonicznej pre-paid, w zamian za umożliwienie wywożenia z terenów kolejowych złomu metalowego. R. G. (1) w trakcie odsłuchiwania przedmiotowych nagrań wskazywał, kto był jego rozmówcą, a poczynione w toku postępowania ustalenia wskazały, iż K. R. faktycznie w inkryminowanym czasie posługiwał się numerami telefonów - 690 138 022 oraz 502 956 153. Prowadzone przez wymienionych rozmowy niejednokrotnie wprost wskazują na przekazanie R. G. (1) przez K. R. i A. R. korzyści lub na obietnice przekazania takowych w zamian za pomoc w organizacji przywłaszczenia złomu metalowego (o czym w dalszej części uzasadnienia).

Zeznania świadka S. O. Sąd również uznał za wiarygodne w części. Na przymiot prawdziwości niewątpliwie zasługują twierdzenia S. O. dotyczące okoliczności poznania J. R. i jego synów. Sąd nie znalazł bowiem podstaw do podważenia zeznań świadka w tym zakresie. Za rzetelne należy uznać też zeznania S. O., w których - po odsłuchaniu treści rozmów telefonicznych z dnia 12 maja 2013 roku oraz 16 maja 2013 roku - w swoim rozmówcy rozpoznał (...), tj. syna J.

R.. Jednocześnie na przymiot prawdziwości zasługują relacje, w których S. O. wskazał na kwoty pieniężne obiecane mu przez A. R. oraz na fakt ich ostatecznego nieprzekazania świadkowi. Potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym nie znalazły jednakże te zeznania, w których świadek wskazał, iż nie wiedział, skąd pochodził złom wywożony przez oskarżonych, za które to mienie miał obiecane pieniądze, a także, w których podał, iż nie pamięta, czemu utrzymywał kontakty z K. i A. R.. Zeznania świadka w tym zakresie nie znajdują bowiem potwierdzenia w zgromadzonym materiale dowodowym, a zwłaszcza w zeznaniach świadków R. G. (1) oraz R. M., w których wymienieni wskazali na sposób działania oskarżonych w zakresie, w jakim byli oni zainteresowani uzyskaniem przychylności funkcjonariuszy SOK. Skrupulatna analiza zapisów rozmów telefonicznych między S. O. a A. R. również nie pozwoliła na przyjęcie, by zeznania świadka w przedmiotowym zakresie były rzetelne.

W kwestii będącej przedmiotem niniejszego postępowania na przymiot prawdziwości zasługiwały także zeznania świadka R. M.. Świadek ten wskazał bowiem, iż S. O. przekazywał informacje na temat znajdującego się na terenach kolejowych złomu metalowego, za co otrzymywał pieniądze od R., a także, iż R. G. (1) dysponował numerem telefonu K. R.. W pozostałym zakresie zeznania świadka nie dotyczyły przedmiotu niniejszego postępowania.

Jako niemające znaczenia dla ustalenia przebiegu zdarzeń objętych zarzutami aktu oskarżenia Sąd ocenił zeznania świadków J. G., D. T., M. R., M. W. oraz S. H.. Zeznania wymienionych, choć zasługujące na przyznanie im przymiotu wiarygodności, nie przyczyniły się do dokonania ustaleń w zakresie stanu faktycznego.

Za prawdziwe, wobec braku ustaleń przeciwnych, Sąd uznał również zeznania J. K. (2), Z. C., K. S., M. F., M. D. oraz M. O..

Jako prawdziwe Sąd ocenił również zeznania świadków W. B., P. B., R. K., M. P.. Świadczyli ci, mimo iż nie byli uczestnikami przekazywania przez K. R. oraz A. R. korzyści majątkowych funkcjonariuszom SOK, zgodnie zeznali, iż słyszeli o współpracy istniejącej między złodziejami złomu a innymi funkcjonariuszami. Co więcej, świadkowie ci wskazali, iż S. O. w trakcie pełnionych służb często rozmawiał przez telefon, oddalając się od towarzyszącego mu w czasie czynności funkcjonariusza. Świadczyli W. B. oraz M. P. zgodnie podali numer telefonu, jakim posługiwał się R. G. (1) – 609 240 055, na który to numer, według dokonanych ustaleń, R. G. (1) otrzymał doładowanie od K. R.. Dodatkowo świadek R. K. wskazał, iż R. G. (1) był w posiadaniu także drugiego telefonu komórkowego, zaś w czasie służby często opóźniał prowadzone czynności.

Za sprzeczne z ustalonym stanem faktycznym Sąd uznał wyjaśnienia oskarżonego J. R. w zakresie, w jakim wskazał on, iż nie podejmował czynności objętych aktem oskarżenia i nie popełnił zarzucanych mu przestępstw, a także w kwestii okoliczności dotyczących utrzymywania wyłącznie kontaktów towarzyskich z funkcjonariuszami SOK. W sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym stoi również twierdzenie J. R., iż nie ma on wiedzy na temat przekazywania pieniędzy za pośrednictwem synów na rzecz funkcjonariuszy SOK. W ocenie Sądu, wyjaśnienia oskarżonego J. R. stanowią przejaw przyjętej przez niego linii obrony.

Za przyjętą przez oskarżonych linię obrony należy również uznać wyjaśnienia A. R. oraz K. R., którzy nie przyznali się do popełnienia zarzucanych im czynów. do stawianych im zarzutów. Postawa wymienionych stoi bowiem w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Za jeden z najistotniejszych dowodów, który pozwolił przypisać oskarżonym sprawstwo zarzucanych im czynów, w ocenie Sądu, należy uznać nagrania rozmów telefonicznych oraz zapisy wiadomości SMS między oskarżonymi a R. G. (1) oraz S. O.. Rozmowy te prowadzą bowiem do wniosku, iż oskarżeni z własnej inicjatywy, a także na skutek sugestii ze strony wymienionych funkcjonariuszy SOK, przekazywali im korzyści majątkowe w postaci pieniędzy (alternatywnie obietnicę ich przekazania) oraz doładowań kart pre-paid. Czynności te były z kolei podejmowane przez oskarżonych w związku z ich bezprawną działalnością na terenie kolei państwowych w G.. W toku postępowania ustalono, iż R. G. (1), co zostało przez niego potwierdzone, posługiwał się numerem (...) oraz numerem 609 240 055 (na co wskazali świadkowie W. B. oraz M. P.). W inkryminowanym okresie R. G. (1) wielokrotnie łączył się z K. R. pod numerem 690 138 022 oraz numerem 502 956 153, a także wymieniał z oskarżonym wiadomości SMS. Dodatkowo także oskarżony A. R. (500 574 688), którego numer rozpoznał świadek R. G. (1), kontaktował się z nim oraz ze S. O.. Zapisy wskazanych

rozmów wraz z zeznaniami świadka R. G. (1) oraz S. O. nie pozostawiają wątpliwości, iż zarówno K. R., jak i A. R., obiecując lub przekazując R. G. (1) lub S. O. korzyść majątkową, zmierzali do wpłynięcia na ich czynności służbowe. Świadczą o tym wiadomości o treści:

- „a no dobra to ja Ci tam kupie wtedy ta karte” z rozmowy między numerem 662 324 089 a numerem 690 138 022 z dnia 26.09.2012 r.,
- „K. P.!” wysłana z numeru 662 324 089 dnia 27.09.2012 r.,

-
- „Tam ojciec 5 dych dał to nie wiem czy teraz to przesunąć czy później?” z rozmowy między numerem 662 324 089 a numerem 690 138 022 z dnia 30.10.2012 r.

-
- „Ja ci tam 100 zł przesyłam” wysłane z numeru 690 138 022 na numer 662 324 089 dnia 13.11.2012 r.,
 - „Ok to 50 zł ci dla niego wyśle bo ja byłem sam dzisiaj” wysłane z numeru 690 138 022 na numer 662 324 089 dnia 13.11.2012 r.,

-
- „Dobrze byłoby G. przesłał mi D. jakies bo konczy mi się konto” wysłane z numeru 662 324 089 na numer 690 138 022 dnia 14.11.2012 r.
 - „P. dla Ciebie i Z. 100”, „Ja o 13 zrobię przelew” wysłane z numeru 690 138 022 na numer 662 324 089 dnia 14.11.2012 r.,
 - „A kod dostałem i jest spoko dzięki” wysłane z numeru 662 324 089 na numer 690 138 022 dnia 15.11.2012 r.,

-
- „K. jak masz tam chwile Podjedz do mnie na O. z ta kasa od B.” z dnia 12.01.2013 r.,

-
- „Za pul godzinki doladuje”, „(...)” wysłane z numeru 500 574 688 na numer R. G. (2) 514 345 390 dnia 07.01.2013 r.,

-
- „dobra, a co z tymi pieniążkami?”, „yhy, yhy, no to słuchaj może po prostu u taty zostawię?” z rozmowy między R. G. (1) (514 345 390) a A. R. (506 811 622) z dnia 09.02.2013 r.,

-
- „ja tam wziełem z 200 kg jak będziesz na zmianie to ci dam 50 zł i weź” wysłane z numeru 506 811 622 na numer R. G. (2) 514 345 390 dnia 07.01.2013 r.,

-
- „S. my tam po prostu stówkę jakąś odpalimy za to, że po prostu staliście i to wszystko. Jak będziesz na zmianie to daj mi znak.” z rozmowy S. O. z numerem 516 271 906 z dnia 12.05.2013 r.,

-
- „S. to ja ci mogę dać teraz dwójkę dam ci i ja ci dam tą stówkę dam ci na następnej zmianie” z rozmowy S. O. z numerem 516 271 906 z dnia 12.05.2013 r.;

Powyższe, przy uwzględnieniu zeznań R. G. (1) oraz S. O., wskazujących dokładnie, kiedy otrzymali od oskarżonych korzyść, kiedy zaś wyłącznie jej obietnicę, a także zeznań świadków wskazujących na współpracę funkcjonariuszy SOK z K. i A. R. - wielokrotnie zatrzymywanych na kradzieżach złomu metalowego na terenach kolejowych - pozwoliło na dokładne ustalenie stanu faktycznego w kształcie przedstawionym w wyroku. Co więcej, o obecności S. O. oraz R. G. (1) na służbie w inkryminowanym okresie świadczyły zgromadzone w toku postępowania listy obecności funkcjonariuszy SOK.

W świetle zebranych materiału dowodowego wina oskarżonych K. R. oraz A. R. nie budziła wątpliwości. Zdaniem Sądu, pewne jest to, iż swoim zachowaniem oskarżeni wypełnili znamiona przestępstwa z art. 229 § 1 i 3 k. k. Przestępstwo przekupstwa jest przestępstwem umyślnym we wszystkich odmianach. „Dla realizacji znamion strony podmiotowej czynu opisanego w art. 229 k. k. konieczne jest to, aby sprawca miał świadomość tego, że udzielana korzyść może zaspokajać jakieś potrzeby osoby pełniącej funkcję publiczną. Sprawca musi również wiedzieć, że adresatem udzielanej korzyści lub obietnicy jest osoba należąca do kręgu osób pełniących funkcję publiczną. W świadomości sprawcy nie musi jednak znaleźć odzwierciedlenia dokładny zakres kompetencji takiego podmiotu. Związek z pełnieniem funkcji publicznej również musi znaleźć odzwierciedlenie w psychice sprawcy. W przeciwnym wypadku nie dochodzi do realizacji znamion czynu opisanego w art. 229 § 1 k.k.” Innymi słowy, „do wypełnienia znamion strony podmiotowej dochodzi wówczas, gdy sprawca w chwili udzielania korzyści lub składania obietnicy uświadamia sobie, że adresatem korzyści lub obietnicy jest osoba pełniąca funkcję publiczną, a realizowane zachowanie ma związek z pełnioną przez nią funkcję publiczną. Zgodzić się należy z tym, że „również ten typ kwalifikowany od strony podmiotowej polega na zamiarze bezpośrednim. Taką konstatację uzasadnia działanie w zamian za naruszenie przepisów prawa, co stanowi przejaw zawierania pewnej transakcji, co do której trudno wyobrazić sobie działanie w zamiarze ewentualnym. Możliwe jest natomiast popełnienie tego przestępstwa w zamiarze quasi-ewentualnym, w przypadku gdy sprawca przewiduje, że zachowanie przyjmującego korzyść lub obietnicę naruszy przepisy prawa i z tym się godzi.” (powyższe zacytowane z Kodeks Karny. Część Szczególna Tom II Komentarz do art. 222 – 316 pod red. dr hab. Michała Królikowskiego i dr hab. Roberta Zawłockiego).

W przedmiotowej sprawie oskarżeni mieli świadomość, że przekazują pieniądze, doładowania kart pre-paid albo ich obietnice funkcjonariuszom Służby Ochrony Kolei. Oskarżeni zamieszkiwali bowiem przy torach kolejowych, wielokrotnie widzieli funkcjonariuszy SOK na służbie, a w związku ze swoją działalnością na terenie kolei niewątpliwie znali zakres ich kompetencji. Co więcej, zeznania świadków jednoznacznie dowodzą, że korzyści majątkowe były przez oskarżonych udzielane, by funkcjonariusze nie wypełniali w sposób należyty czynności oraz zaniechali swoich obowiązków służbowych. Oskarżeni wiedzieli zatem, że funkcjonariusze SOK pełnią funkcję publiczną. Motywem ich działania było spowodowanie zachowania będącego naruszeniem przepisów prawa. Naruszenie przepisów prawa dotyczy zaś naruszenia wszelkich norm prawnych, w tym naruszenia prawidłowości czynności podejmowanych w zakresie pozostawionym do uznania osoby pełniącej funkcję publiczną. Tym samym oskarżeni swoim działaniem wypełnili znamiona przestępstwa stypizowanego w art. 229 § 1 i 3 k. k. i taka kwalifikacja została w wyroku przypisana oskarżonym. Dodatkowo, na podstawie danych o karalności oskarżonych, Sąd ustalił, iż działali oni w warunkach powrotu do przestępstwa. K. R. przypisanych mu czynów dopuścił się bowiem przed upływem 5 lat od odbycia w okresie od 23 listopada 2009 r. do 5 października 2010 r. części kary 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku z dnia 4 listopada 2008 roku sygn. akt II K 338/08 za przestępstwo z art. 279 § 1 k.k. A. R. popełnił zarzucane mu przestępstwa przed upływem 5 lat od odbycia w okresie 20 czerwca 2005 r. do 6 czerwca 2008 r. części kary 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 30 stycznia 2007 roku w sprawie o sygn. akt IV K 344/05, m. in. za przestępstwo z art. 280 § 2 k.k. Przypomnieć należy, że w myśl art. 115 § 3 k. k., przestępstwami podobnymi są m. in. przestępstwa popełnione w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, zaś zgodnie z art. 115 § 4 k. k. – korzyścią

majątkową jest korzyść zarówno dla siebie, jak i kogo innego. Dla oddania pełnej kryminalnej zawartości przypisanych oskarżonym czynów należało zatem uwzględnić działanie przez nich w warunkach recydywy i zmienić kwalifikację poszczególnych czynów, przypisując im popełnienie przestępstw z art. 229 § 1 i 3 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. Mając na uwadze datę poszczególnych czynów przypisanych oskarżonym, między którymi występują niewielkie przerwy (najdłuższa 3 miesiące), Sąd uznał, iż zarówno A. R., jak i K. R. działali w krótkich odstępach czasu, w podobny sposób, tj. w warunkach ciągu przestępstw opisanego w art. 91 § 1 k. k.

Przy wymiarze kary Sąd oparł się o dyrektywy z art. 53 k. k. Sąd miał przy tym na względzie stopień społecznej szkodliwości czynów, których dopuścili się oskarżeni, stopień ich zawinienia. Sąd kierował się przy tym celami zapobiegawczymi i wychowawczymi przypisanymi karze, a także okolicznościami związanymi z kształtowaniem świadomości prawnej społeczeństwa, w szczególności koniecznością uświadomienia, że za przestępstwa tego rodzaju spotyka sprawcę surowa kara.

Orzekając o karze w stosunku do oskarżonych K. R. i A. R. Sąd miał na uwadze, jako okoliczność obciążającą, wysoki stopień społecznej szkodliwości ich czynów, wyrażający w ataku na prawidłowe funkcjonowanie instytucji państwowych oraz ich funkcjonariuszy, a także wielokrotność i długotrwałość działania oskarżonych w tym zakresie. Nadto jako okoliczność obciążającą Sąd poczytał uprzednią, kilkakrotną karalność oskarżonych. Sąd miał w szczególności na uwadze okoliczność, iż zarzucanych im czynów K. R. i A. R. dopuścili się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64 § 1 k. k.

Sąd nie dopatrył się okoliczności przemawiających na korzyść oskarżonych.

Mając powyższe na względzie, Sąd wymierzył oskarżonym za przypisane im czyny zabronione kary 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności. Dodatkowo, mając na względzie brzmienie przepisu art. 33 § 2 k. k., tj. działanie w celu uzyskania korzyści majątkowej, Sąd wymierzył każdemu z oskarżonych karę grzywny w wymiarze 200 stawek dziennych po 20 złotych każda stawka.

Realizując dyspozycję przepisu art. 63 k. k. Sąd zaliczył oskarżonym K. R. i A. R. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie w dniu 11 grudnia 2013r., przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Sąd zasądził od oskarżonych na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wymierzył im stosowną opłatę, nie znajdując podstaw do zwolnienia ich z tego obowiązku.